

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Roberta Waltra a soudkyň JUDr. Hany Tiché a JUDr. Martiny Vršanské v právní věci žalobců: **a) Helena Vondráčková**, narozená 24. 6. 1947, bytem Sportovní 122, Řitka, **b) Martin Michal**, narozený 1. 4. 1959, bytem Sportovní 122, Řitka, **d) Agentura MM Praha, s. r. o.**, se sídlem Sportovní 122, Řitka, IČO 27145123, žalobci a), b) a d) zastoupeni Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, **e) Mgr. Jana Gavlasová**, narozená 6. 12. 1970, bytem Západní 449, Chýně, proti žalovanému: **Jan Šinágl**, narozený 9. 12. 1952, bytem Bratří Nejedlých 335, Žebrák, o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 85/2011, o dovolání všech žalobců proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Co 90/2019-931, t a k t o :

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Co 90/2019-931, v části výroku, již bylo potvrzeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2019, č. j. 36 C 85/2011-909, ve výroku o odmítnutí podání žalobců doručeného soudu dne 29. 3. 2011 v té části, v níž se žalobci domáhali po žalovaném zaplacení finanční satisfakce, a usnesení krajského soudu v části výroku I o odmítnutí podání žalobců doručeného soudu dne 29. 3. 2011 v té části, v níž se žalobci domáhali po žalovaném zaplacení finanční satisfakce, **se zrušují** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Praze jako soud prvního stupně usnesením ze dne 26. 7. 2019, č. j. 36 C 85/2011-909, odmítl podání doručené tomuto soudu dne 29. 3. 2011 (výrok I) a žalobcům uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku, jejíž výše měla být určena samostatným usnesením (výrok II). Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobci domáhali ochrany osobnosti poté, co jeho předchozí zamítavý rozsudek byl Vrchním soudem v Praze jako soudem odvolacím zrušen s pokynem, aby soud prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad žaloby. Soud prvního stupně usnesením ze dne 17. 7. 2018 vyzval žalobce k doplnění žaloby, neboť ta zmiňovala jednotlivé články žalovaného, aniž by specifikovala, kterým z článků, kterým z jeho výroků a jaké újmy doznala která ze žalujících osob. Výzva tak požadovala v každém z případů uvést, jak se který konkrétní výrok dotkl kterého ze žalobců, jakým způsobem zasáhl do jejich osobnostních práv a jaká nemajetková újma jim byla způsobena. Žalující měli též označit konkrétní skutečnosti a důkazy k prokázání svých tvrzení a uvést, která konkrétní tvrzení žalovaného jsou protiprávní, v čem žalobci spatřují protiprávnost a ohledně jakého konkrétního případu. Žalobci své podání doplnili podáními ze dne 10. 8. 2018 a ze dne 1. 6. 2018, avšak žaloba se v důsledku těchto podání stala

pro soud prvního stupně nesrozumitelnou, neboť tvrzení popsaná v jednotlivých skutcích pod body 1-22 v podání ze dne 10. 8. 2019 nekorespondují s žalobními petitivy jako celky. Soud prvního stupně tedy žalobce opět vyzval k odstranění vad žaloby tak, aby ohledně každého konkrétního skutku byl popsán požadovaný žalobní petit. Žalobci reagovali na tuto výzvu podáním ze dne 27. 6. 2019, avšak dle názoru soudu prvního stupně tímto podáním nebyly vady žaloby odstraněny. Podání žalobců zůstala nesrozumitelná, žalobci nevylicili, jakým způsobem došlo k zasažení do jejich osobnostních práv a jaká nemajetková újma jim jednotlivými zásahy byla způsobena. Neopravili petitivy žaloby tak, aby korespondovaly se skutky pod body 1 až 22 uvedenými v podání ze dne 10. 8. 2019, naopak v podání ze dne 27. 6. 2019 uvedli další tvrzení, kterými se žaloba stala ještě více nesrozumitelnou než před posledním poučením soudu.

2. K odvolání žalobců Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30. 9. 2020, č. j. 3 Co 90/2019-931, potvrdil usnesení soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Podle odvolacího soudu jsou obsahem žaloby a jejích třech doplnění skutková tvrzení, podle nichž žalovaný na svých webových portálech zasahuje do osobnostních práv žalobců, a způsobil jim tak nemajetkovou újmu. Žalobci se domáhají zveřejnění omluvy, odstranění nežádoucího textu z konkrétních webových portálů, zdržení se šíření konkrétní listiny a finanční satisfakce. I po doplnění žaloby podáním ze dne 1. 9. 2019 a poté podáním ze dne 27. 6. 2019 vady žaloby odstraněny nebyly. Podání obsahují odkazy na polemiky či názory žalovaného na žalobce, kdy jde o jeho subjektivní hodnocení na jeho internetových stránkách či blogu, z nichž těžko dovozovat zásahy do osobnostních práv. Všechna podání jsou v souhrnu nesrozumitelná a nepřehledná. Žalobci požadují odstranění textu celých článků a diskuzí pod nimi na webovém portálu žalovaného, uveřejněných v letech 2010 a 2011, vznik nemajetkové újmy v řádech milionů vůči každému z nich zůstal neobjasněn. Žaloba je neprojednatelná, a to i po třetí výzvě k doplnění žaloby.

3. Usnesení odvolacího soudu žalobci napadli v plném rozsahu dovoláním, jehož přípustnost dovozují z toho, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Důvodnost dovolání spatřují v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení otázky, zda jejich žaloba, doplněná pozdějšími podáními, splňuje zákonem stanovené náležitosti a zda je projednatelná. S tím souvisí otázka, jak má být formulována omluva v žalobním petitu a zda skutečnost, že soud považuje formulaci omluvy v žalobě za nepřiléhavou, je důvodem pro odmítnutí žaloby. Dále je třeba podle nich zodpovědět, jak má být odůvodněna finanční satisfakce, tedy zda musí být finančně ohodnocen každý jednotlivý výrok, kterým bylo zasaženo do osobnostních práv a zda skutečnost, že soud považuje odůvodnění požadavku na finanční satisfakci za nedostatečné, je důvodem pro odmítnutí žaloby. Konečně se dovolatelé táží, zda výzva soudu prvního stupně ze dne 18. 6. 2019 k doplnění žaloby byla srozumitelná, neboť podle jejich názoru z ní nelze dovodit, jak měli žalobci žalobu doplnit. Odvolací soud se pak touto námitkou žalobců vůbec nezabýval. Rozhodnutí soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby je odůvodněno též vadami žaloby, o kterých žalobci nebyli vůbec poučeni. V tomto směru je podle žalobců postup soudů v rozporu s rozhodnutími Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 609/2010 či sp. zn. 21 Cdo 1076/2013. Rovněž je napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou dovolacího soudu (např. rozhodnutím sp. zn. 30 Cdo 845/2015, 22 Cdo 609/2010 či 22 Cdo 5226/2007), jestliže odvolací soud uzavřel, že skutková tvrzení obsažená v žalobě jsou rozsáhlá, žaloba je nepřehledná, odkazuje na polemiky a názory žalovaného na žalobce, z nichž těžko dovozovat zásahy do osobnostních práv, a že žalobní petit je rozsáhlý. Stran rozsáhlosti či nevykonatelnosti žalobního petitu nebyli žalobci soudem poučeni, nadto podle dosavadní rozhodovací praxe dovolacího soudu (např. jeho rozhodnutí

sp. zn. 30 Cdo 1901/2009, 30 Cdo 145/2013, 30 Cdo 1883/2013, 30 Cdo 298/2011) není sama rozsáhlost žalobního petitu důvodem neprojednatelnosti žaloby, stejně tak skutečnost, že soud považuje případně požadovanou omluvu za nepřiléhavou, potažmo požadavek na finanční satisfakci či odstranění textů či jejich částí, dokumentů a videí za neoprávněný. Tyto závěry jsou již meritorními a lze k nim dospět toliko po řádně a úplně provedeném dokazování. Rozhodnutí soudů obou stupňů stran požadavků kladených na formulaci omluvy je v příkrém rozporu s rozhodnutími Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2919/2006, 30 Cdo 298/2011, 30 Cdo 1154/2010 či 23 Cdo 4669/2010, a stran otázky výše finanční satisfakce a jejího odůvodnění v rozporu s rozhodnutími Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 36/2015, 30 Cdo 255/2008 či 30 Cdo 2545/2008. Žalobci navrhli, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a žalobcům přiznal právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k dovolání uvedl, že nesmyslnými a účelovými žalobami Agentury MM a trestními oznámeními žalobců je zahlcován už více než 10 let. Jedná se z jeho strany o realizaci svobody slova a právo veřejnosti na informace o veřejně známých osobách. Podle jeho názoru by k těmto soudním sporům v demokratické společnosti, kde se plně respektuje svoboda, nemělo vůbec docházet.

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání, vzhledem k datu napadeného rozhodnutí, podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz zákon č. 287/2018 Sb.) – dále jen „o. s. ř.“, a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými – dotčenými účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenými advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), popřípadě jsou osobami s právníkem (§ 241 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení procesněprávní otázky vad žaloby na ochranu osobnosti a její projednatelnosti, při jejímž řešení se dovolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání je důvodné.

6. Nejvyšší soud již částečně o dovolání rozhodl svým usnesením ze dne 24. 11. 2021, č. j. 25 Cdo 932/2021-1226, kterým zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Co 90/2019-931, vyjma té části výroku, jíž bylo potvrzeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2019, č. j. 36 C 85/2011-909, o odmítnutí podání doručeného soudu dne 29. 3. 2011 v té části, v níž se žalobci domáhali po žalovaném zaplacení finanční satisfakce, dále zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2019, č. j. 36 C 85/2011-909, vyjma té části výroku I, jíž byl odmítnuto podání doručené soudu dne 29. 3. 2011 v té části, v níž se žalobci domáhali po žalovaném zaplacení finanční satisfakce, a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a zrušil též závislé usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2019, č. j. 36 C 85/2011-938, a závislé usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2020, č. j. 3 Co 14/2020-1211, jimiž bylo samostatně rozhodnuto o výši náhrady nákladů řízení. Dovolací soud rozhodl o dovolání pouze částečně z toho důvodu, že při úvaze o rozsahu kasace rozhodnutí soudů nižších stupňů zohlednil skutečnost, že dne 3. 7. 2020 (po zahájení dovolacího řízení pod sp. zn. 25 Cdo 932/2021) Krajský soud v Praze rozhodl usnesením, č. j. KSPH 67 INS 14267/2020-A-7, o tom, že žalovaný Jan Šinágl je v úpadku. Toto usnesení bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 3. 7. 2020 v 13:27 hod. a nabylo právní moci téhož dne. Zveřejněním rozhodnutí o úpadku žalovaného tak ze zákona (§ 140a odst. 1 věta druhá zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení /insolvenční zákon/, ve znění účinném od 1. 1. 2014) došlo k přerušení řízení o dovolání v tom v rozsahu, v němž se jedná o žalobci nárokané peněžité pohledávky. Došlo-li totiž k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobců, od kterého žalobci odvozují právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, před rozhodnutím o úpadku osoby za takový zásah odpovědné (v daném případě žalovaného), je náhrada nemajetkové újmy v penězích pohledávkou, která má být

v insolvenčním řízení uplatněna přihláškou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2021, sp. zn. 29 Cdo 1745/2021). Následně Krajský soud v Praze usnesením ze dne 29. 11. 2021, č. j. KSPH 67 INS 14267/2020-B-81, vzal na vědomí splnění oddlužení dlužníka Jana Šinágl a osvobodil jej od placení pohledávek v tomto usnesení specifikovaných. Toto usnesení insolvenčního soudu nabylo právní moci dne 17. 12. 2021 a tímto dnem skončilo insolvenční řízení i zákonné částečné přerušování řízení o dovolání žalobců proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Co 90/2019-931.

7. Nyní tedy zbývá, aby Nejvyšší soud rozhodl o té části dovolání, která se týká části předmětu řízení, v níž se žalobci po žalovaném domáhají peněžité satisfakce za jimi tvrzený zásah do svých osobnostních práv.

8. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

9. Podle § 42 odst. 4 věty první o. s. ř. pokud zákon pro podání určitého druhu nevyžaduje další náležitosti, musí být z podání patrné, kterému soudu je určeno, kdo je činí, které věci se týká a co sleduje, a musí být podepsáno a datováno.

10. Podle § 43 odst. 1 o. s. ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést.

11. Podle § 43 odst. 2 o. s. ř. není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen.

12. Podle § 79 odst. 1 o. s. ř. řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla nebo identifikační čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, identifikační číslo, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních poměrů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90), se nazývá žalobou.

13. Z citovaných ustanovení vyplývá, že žaloba je neúplná, neobsahuje-li všechny zákonem stanovené náležitosti. Nesrozumitelná je žaloba tehdy, jestliže z hlediska způsobu vyjádření žalobce nelze dovodit, zda obsahuje předepsané náležitosti, jaké náležitosti žaloby jsou v ní uvedeny a zda jsou v ní vůbec uvedeny všechny potřebné náležitosti. Nejsou-li uvedené náležitosti žaloby nebo některé z nich přesně a jednoznačně vyjádřeny z hlediska jejich obsahu (z hlediska toho, jak mají být po stránce obsahové v souladu se zákonem vylíčeny), je žaloba neurčitá. Účelem těchto ustanovení pak není vybavit soudy procesním nástrojem vedoucím ke snadnému vyřízení podání či žalob, které se jeví jako komplikované či rozsáhlé, nýbrž poskytnout účastníkům možnost, aby v případě, že jejich podání (žaloba) trpí takovými vadami, že z nich není objektivně možno zjistit, co činí předmětem řízení a čeho se domáhají, mohli tento nedostatek za adekvátního vedení soudu odstranit. Jestliže výzva soudu k odstranění vad podání nevytváří jasnou představu o tom, co přesně je po účastníkovi požadováno, jaká další žalobní tvrzení má doplnit, jak přesně má upravit žalobní návrh, a uvedené neplyne ani z odůvodnění výzvy, jež je nekonkrétní, nemůže založit

účinky podle § 43 odst. 2 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2003, sp. zn. 29 Odo 215/2003).

14. Jde-li o nárok na peněžité plnění, musí žalobce v žalobě jasně a přesně uvést peněžitou částku, jejíž zaplacení se domáhá (srov. např. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 23. 6. 1970, sp. zn. 3 Cz 2/70, uveřejněný ve Sborníku stanovisek, zpráv o rozhodování soudu a soudních rozhodnutí IV. Praha: SEVT, 1986, s. 702–703). Soud je ve sporném řízení zásadně žalobním návrhem vázán (§ 153 odst. 2 o. s. ř.) a pokud by požadavek určitosti výroku soudního rozhodnutí nebyl dodržen, nebylo by rozhodnutí vykonatelné (náleznost Ústavního soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. I. ÚS 233/97). Jedná-li se o více samostatných nároků, musí žalobce každý nárok vyčíslit zvlášť (srov. u náhrady nemajetkové újmy usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2596/2018; ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. I. ÚS 3006/19). Soudu tedy ani nepřisluší, aby předmět řízení (žalobní petit) vymezoval či dodatečně konkretizoval namísto účastníka tím, že určí, jaká část z celkové žalované částky připadá na každý z nároků. Takový postup by nerespektoval zásadu, podle níž sporem disponuje žalobce, a zasahoval by do rovnosti stran v řízení a tím v konečném důsledku do práva účastníků na spravedlivý proces.

15. V projednávané věci je třeba uvést, že již v podání ze dne 21. 3. 2011 (které bylo označeno jako žaloba) byla v bodech II až XXIII konkretizována jednotlivá jednání žalovaného (spočívající povětšinou v publikování článků různého obsahu na jeho internetových stránkách či na jeho blogu), v nichž žalobci spatřovali dehonestaci svých osob. V této souvislosti je v žalobě – ve vztahu ke každému konkrétnímu jednání žalovaného zvláště – vysvětleno, v čem žalobci spatřují škodlivost takového jednání (například, že se jedná o lživá či pomlouvačná tvrzení přímo žalovaného, popřípadě že žalovaný veřejně a vědomě šíří lživá vyjádření jiných osob či citlivé informace o žalobcích). V žalobě jsou citovány i jednotlivé pasáže textů, které žalobci považují za lživé či jinak nepřijatelné a jejichž autorem je přímo žalovaný nebo na ně žalovaný ve svých textech odkazuje. V bodu XXIV žaloby je pak výslovně uvedeno, že žalovaný svými výroky zasáhl do práva žalobců na dobrou pověst, čest, důstojnost či soukromí, načež žalobci zdůrazňují, že po žalovaném požadují jak morální, tak i finanční satisfakci, neboť samotné morální zadostiučinění není dostačující. V bodu XVII je pak uveden žalobní návrh (petit), jenž v bodu I obsahuje požadavek na poskytnutí omluv zcela konkrétních znění vůči konkrétním žalobcům s tím, že tyto omluvy mají být uveřejněny do tří dnů od právní moci rozsudku na stránkách www.sinagl.cz v rubrice domácí zpravodajství po dobu nejméně jednoho kalendářního měsíce. V bodu II petitu se žalobci domáhali odstranění konkrétních článků, záznamů či jejich konkrétně vymezených částí, a to z webových stránek žalovaného www.sinagl.cz. V bodech III a IV žalobního návrhu žalobci formulovali požadavek, aby žalovaný byl shledán povinným k odstranění dvou konkrétních zvukově obrazových záznamů umístěných na stránkách www.youtube.com s tím, že na místě těchto záznamů má být umístěna omluva konkrétního znění vůči konkrétním žalobcům, a to po dobu jednoho kalendářního měsíce. Konečně pak v bodech V až IX žalobního petitu byl každým ze žalobců vznesen požadavek na zaplacení finanční satisfakce pro každého ze žalobců v konkrétní výši a v bodech X a XI žalobci nárokovali náhradu nákladů řízení.

16. Podle dovolacího soudu již takto formulovaná žaloba nevykazuje zjevné nedostatky ve smyslu výše citovaných ustanovení občanského soudního řádu a konstantní judikatury Nejvyššího soudu, které by soudu bránily, aby o ní rozhodl. I ve vztahu k potřebě přesné identifikace jednotlivých výroků, které mají být podle žaloby z hlediska ochrany osobnostních práv závadné, bylo možno z jednotlivých pasáží žaloby (minimálně v případě

některých z nich) takové výroky vystihnout, a to i v souvislosti s formulací žalobního návrhu. Ve prospěch tohoto závěru svědčí i skutečnost, že soud prvního stupně o této žalobě bez potřeby jakéhokoliv dalšího doplnění věcně rozhodl rozsudkem ze dne 15. 4. 2013, č. j. 36 C 85/2011-159, přičemž ani Vrchní soud v Praze ve svém následném (prvním) kasačním rozhodnutí ze dne 30. 4. 2015, č. j. 3 Co 313/2013-245, nezmínil, že by žaloba měla být podle jeho názoru neprojednatelná. Soud prvního stupně i po té žalobu projednal a znovu o ní rozhodl rozsudkem ze dne 11. 3. 2016, č. j. 36 C 85/2011-445. Až v usnesení ze dne 28. 11. 2017, č. j. 3 Co 48/2016-531, Vrchní soud v Praze jako soud odvolací zkonstatoval, že žaloba je naprosto neurčitá a zcela chaotická.

17. Důvodná je pak námitka dovolatelů, že výzva soudu prvního stupně k odstranění vad žaloby obsažená v usnesení ze dne 17. 7. 2018, č. j. 36 C 85/2011-542, se jeví jako velmi kusá a nedostatečná. Soud prvního stupně v ní v podstatě pouze převzal odůvodnění pod bodem 14 usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, aniž detailněji specifikoval, v čem vady žaloby spočívají a zejména jak mají být odstraněny. Z této výzvy nebylo seznatelné, že by soud prvního stupně spatřoval vady ve formulaci žalobního petitu.

18. Přesto na tuto výzvu žalobci reagovali dalšími doplněními, v nichž znovu označili jednotlivé výroky, jimiž mělo být do jejich osobnosti zasaženo, a to tak, že tyto výroky vymezili ve formě citací (učinili tak, aniž by tento požadavek zazněl ve výzvě k odstranění vad žaloby). Dále žalobci předmětem žaloby učinili výroky, k nimž v mezidobí ze strany žalovaného mělo dojít, a žalobní návrh doplnili též o petit zápůrčí (zdržovací).

19. Poté soud prvního stupně při ústním jednání znovu poměrně nekonkrétním způsobem poučil žalobce, že žalobní tvrzení nekorespondují s žalobními petity (aniž uvedl, z jakého důvodu žalobní návrh neodpovídá žalobním tvrzením) s tím, že podle soudu prvního stupně bylo třeba ohledně každého konkrétního skutku konkrétně popsat požadovaný žalobní petit tak, aby bylo zřejmé, za jaký konkrétní výrok ve vztahu ke konkrétnímu žalobci se má žalovaný omluvit a v jaké výši je požadováno finanční odškodnění.

20. Z hlediska projednatelnosti žaloby nepovažuje dovolací soud za nezbytné, aby žalobci, ke každému jednotlivému výroku (či jinému jednání), v němž spatřují zásah do svých osobnostních práv, samostatně vyčíslovali požadované peněžité zadostiučinění. Postačí, je-li v žalobním návrhu ve vztahu ke každému ze žalobců uvedeno, jaké celkové finanční satisfkace se ten který žalobce domáhá. Je pak na soudu, aby v případě závěru o porušení osobnostních práv rozhodl o zadostiučinění pro každého ze žalobců, a to v rozsahu přiměřeném vzniklé nemajetkové újmě jako celku, přičemž pro soud pouze platí, že nesmí překročit žalobní návrh. Takovým požadavkům přitom žalobci svými podáními dostáli.

21. Pokud pak odvolací soud v dovoláním napadeném usnesení považoval za vadu žaloby i to, že se v ní odkazuje na názory či polemiky žalovaného, z nichž lze těžko dovozovat zásahy do osobnostních práv žalobců, jde již o hodnocení vztahující se k věcné opodstatněnosti uplatněného nároku. Takový závěr nepředstavuje bez dalšího ve smyslu výše citované judikatury vadu žaloby, která by bránila jejímu projednání.

22. K odmítnutí žaloby tak nemůže vést ani závěr, že vznik nemajetkové újmy vůči každému ze žalobců zůstal neobjasněn, neboť úvaha, zda v důsledku zásahu do osobnostních práv žalobců došlo v jejich nemajetkové sféře ke vzniku újmy a případně v čem tato újma spočívala, je rovněž činěna až v souvislosti s rozhodováním o věci samé. Eventuální nedostatečnost žalobních tvrzení či návrhů na provedení dokazování by měla vést soud k poučení žalobce podle § 118a odst. 1, resp. odst. 3 o. s. ř.

23. Ani velký rozsah či nepřehlednost žalobních tvrzení, nejedná-li se ve smyslu výše uvedených judikturních závěrů o nesrozumitelnost stran náležitostí žaloby, nemůže vést

k úvahám o vadách žaloby. K upřesnění, vyjasnění či přehlednému uspořádání jednotlivých žalobních tvrzení má soud k dispozici celou řadu procesních nástrojů, nicméně samotná skutečnost, že skutková tvrzení žalobců jsou pro svůj rozsah či neuspořádanost nepřehledná, nemůže vést k závěru o neprojednatelnosti žaloby.

24. V neposlední řadě pak není zcela zřejmé, co přesně měl odvolací soud na mysli, uvedl-li, že žalobní petit v rozsahu sedmnácti stran není možné uchopit. Odvolací soud nijak nekonkretizoval, co by bránilo převzetí jednotlivých částí žalobního petitu do případného soudního rozhodnutí. Stejně tak odvolací soud neuvedl, z jakých důvodů je žalobní petit neurčitý či proč by nebylo možno soudní rozhodnutí obsahující výroky korespondující žalobnímu petitu vykonat. Podrobnější odůvodnění tohoto závěru se pak nepodává ani z rozhodnutí soudu prvního stupně.

25. Z výše vyložených důvodů dovolací soud usnesení odvolacího soudu, v rozsahu vymezeném ve výroku I tohoto usnesení, podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí také pro usnesení soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud ve shodném rozsahu podle § 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř. také toto usnesení a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

26. Právní názor vyslovený v tomto usnesení je pro soud prvního stupně a případně i pro soud odvolací v dalším řízení závazný.

27. O náhradě nákladů řízení, včetně řízení dovolacího, bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí ve věci (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. 6. 2023

JUDr. Robert Waltr v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Aneta Fafílková